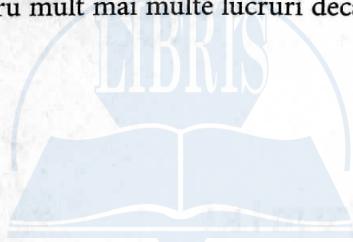

mea. Și, nu în ultimul rând, îi sunt recunoscătoare soțului meu, pentru mult mai multe lucruri decât aș putea eu însăra aici.

VIV

Am început la vedere luminișor roșii și albastre care pălpiau în oglinda mea retrovizoare, fiindcă nu puteam găsi nicio explicație pentru ceea ce se găsea în spatele camionetei mele. Am tras pe dreapta, cu respirația tăiată, pe când șeriful se apropiu de geam.

— Bună! S-a întâplat ceva? am spus pe cel mai innocent ton, în timp ce mă rugam să nu fie nimic neobișnuit cu ochii mei.

Controlează-te! Știi ce se întâmplă când îți ieși din fire, mi-am spus în gând.

— Mda! Aveți un far din spate defect. Carnetul și actele mașinii, vă rog!

Ce porcărie! Trebuie să se fi stricat când am încărcat platforma. Viteza fusese prioritatea mea cea mai mare în momentul acela, nu grija să nu stric ceva.

I-am dat carnetul meu real de șofer, nu pe cel fals. El își plimbă lanterna de la actul de identitate la chipul meu.

— Catherine Crawford. Fiica lui Justine Crawford, nu-i aşă? De la Livada de vişini Crawford?

— Da, domnule, i-am răspuns plină de politețe și dețasare, de parcă n-aș fi avut nicio grija pe lumea asta.

— Ei bine, Catherine, este aproape patru dimineață. De ce nu ești în pat la ora asta?

I-aș fi putut să pună adevărul despre activitățile mele, dar nu doream să-mi bat singură cuie în talpă, ori să mă trezesc, pentru multă vreme de acum încolo, închisă în vreă rezervă capitolată de spital psihiatric.

— Nu pot să dorm și m-am hotărât să fac o plimbare cu mașina prin împrejurimi.

Spre disperarea mea, își proiectă lumina lanternei înspre platforma camionetei.

— Ce-aici în spate?

Ah, nimic special. Doar un mort sub câțiva saci și un topor.

— Saci de vișine din livada bunicilor mei, i-am răspunis, dar dacă iniția mi-ar fi bătut mai tare, l-ar fi asurzit.

— Zău? se miră el și împunse cu lanterna într-un morțian de plastic. Îți curge unul din ei.

— Ah, nu-i nimic, l-am liniștit aproape tipând. Așa se întâmplă mereu. De-asta îi car în mașina asta veche. Mi-au pătat toată podeaua.

M-am simțit surată când l-am văzut renunțând la cercetarea lui și revenind în dreptul geamului meu.

— Si te plimbi cu mașina aşă de târziu pentru că nu poți să dormi? mă întrebă cu un surâs atotștiitor, iar privirea îi aluneca peste maielel meu mulat și părul ciufuit. Chiar teștepti să te cred?

Aluzia era aproape ostentativă și am fost cât pe ce să-mi ies din fire. Credea că ieșisem să mă culc cu unul și cu altul. O acuză nerostită plutea între noi, veche de aproape douăzeci și trei de ani. *La fel ca maică-ta, nu-i aşă?* Nu era ușor să fii copil din flori într-un orașel atât de mic, oamenii încă-și mai amintea acest amănunt despre tine. În societatea de azi, n-ai fi crezut să conteze, dar Licking Falls, din Ohio, avea propriile sale reguli arhaice, ca să vorbim eufemistic.

Cu mare efort, mi-am reținut indignarea. Când mă înfuriam, aveam tendința să mă scutur de omenescul din mine ca de o piele de care năpărleam.

— Nu vreti să rămână secretul nostru, domnule serif? i-am propus, cu o privire ingenuă în ochi, capcană în care căzuse și mortul din camionetă. Vă promit să nu mai fac.

Își trecu un deget prin curea în vreme ce mă cântărea din ochi. Cămașa îi pocnea peste pântecul mare, dar m-am ferit să fac vreun comentariu privitor la burta bărbatului sau la faptul că duhnea a bere. Într-un târziu, îmi zâmbi, scoțând la vedere un dintre strâmburi din față.

— Du-te acasă, Catherine Crawford, și vezi, repară-ți farul din spate!

— Da, domnule!

Bucuroasă că scăpasem atât de ușor, am apăsat pe acceleratie și am luat-o din loc. Fusese cât pe ce. Va trebui să fiu mai atentă data viitoare.

Oamenii se plângăreau că în familiile lor existau tați absenți și secrete adânc ascunse. Pentru mine, ambele erau adevărate. Ei, să nu mă înțelegeți greșit, n-am știut

dintotdeauna adevărul despre mine. Mama, singura care-mi știa secretul, nu mi-a spus nimic până la șaisprezece ani. Am crescut cu abilități pe care alți copii nu le aveau, dar când mă duceam la ea să-i cer explicații, se supără pe mine și-mi interzicea să le mai pomenească. M-am învățat să păstrez toate acele lucruri în sinea mea și să-mi ascund diferențele față de ceilalți. Pentru oricine altcineva, nu eram decât o ciudată. Neprietenosă. Îmi plăcea să mă plimb la ore bizare și aveam o piele neobișnuit de palidă. Nici-măcar bunicii mei nu știau ce zace în mine, dar, repet, nici cei pe care-i urmăream.

Acum îmi făcusem un anumit obicei pentru week-enduri. Cutreieram cluburile aflate la o distanță de trei ore de mers cu mașina, în căutare de aventură. Nu de tipul celei în care credea bunul șerif că mă bag, ci de un cu totul alt soi. Turnam alcool în mine și aşteptam să fiu acostată de cineva mai special, pe care speram să-l pot îngropa în curtea din spate, dacă nu reușea să mă omoare el mai întâi. Deja erau șase ani de când făceam asta. Poate că-mi doream moartea. Destul deizară, într-adevăr, având în vedere că, în realitate, eram pe jumătate moartă.

Iată de ce faptul că puțin a lipsit să fiu prinsă în flagrant delict de omul legii nu m-a împiedicat să ies vinea următoare. Cel puțin știam că în acest fel izbuteam să fac pe cineva fericit. Pe mama. Ei, avea tot dreptul să fie plină de ranchiună. Nu-mi doream decât să nu se răzbune pe mine.

Decibelii muzicii de club mă izbiră ca un furtun cu apă, iar ritmul ei îmi acceleră pulsul. Mi-am croit drum

cu grija prin mulțime, în căutarea acelor inconfundabile vibrații. Locul era înțesat de lume, o seară tipică de vineri. După ce m-am învărtit cam o oră, am simțit primii fiori ai dezamăgirii. Se părea că erau numai oameni aici. Cu un oftat, m-am așezat la bar și am comandat un gin tonic. Primul bărbat care a încercat să mă omoare îmi comandase unul. Acum era băutura mea preferată. Cine a spus că nu eram sentimentală?

Bărbății mă agățau periodic. Ceva din faptul că eram o Tânără singură îi făcea să se simtă datori să mi-o tragă. Le respingeam avansurile cu sau fără politețe, în funcție de cât de insistenți erau. Nu veneam aici să mă întâlnesc cu băieți. După ce-am pătit cu primul meu prieten, Danny, nu mai doream să ies cu nimeni. Dacă tipul respiră, nu mă interesa. Nici nu era de mirare că nu mă puteam lăuda cu o viață amoroasă.

După încă trei pahare, m-am hotărât să mai dau încă o raită prin club, de vreme ce nu avusesem noroc nici ca momeală. Era aproape de miezul nopții și până acum nu găsisem nimic în afara de alcool, droguri și dans.

Separeurile erau înghesuite în colțul îndepărtat al clubului. Pe când treceam prin fața lor, am simțit un pic de electricitate în aer. Cineva sau ceva era pe aproape. M-am oprit și m-am învărtit încet în cerc, încercând să depistez locația.

Printre umbre, am zărit creștetul unui bărbat cu capul aplecat înainte. Părul îi era aproape alb sub luminiile intermitente, dar nu se vedea niciun rid pe pielea lui. Umbre și contururi se preschimbară în trăsături ale feței când ridică privirea și mă văzu fixându-l. Sprâncenele îi

erau mult mai închise la culoare decât părul, care părea să fie de un blond deschis. Ochii erau și ei întunecați, prea adânci ca să le ghicesc culoarea. Pomeții păreau sculptați în marmură, iar de sub gulerul tricoului i se zărea pielea fără cusur, de o strălucire alb-satinată.

Bingo.

Cu un zâmbet fals, m-am apropiat de el nonșalantă, cu mersul legănat al cuiva beat, și m-am trântit pe celălalt scaun.

— Salut, frumosule! i-am zis pe cel mai îmbietor ton al meu.

— Nu acum! mi-a răspuns, pe un ton repezit, cu un accent britanic.

Am clipit prostește o clipă, crezând că poate *chiar* am băut prea mult și nu l-am înțeles bine.

— Poftim?

— Sunt ocupat.

Părea nerăbdător și ușor iritat.

Nedumerirea mă copleși. Să mă fi înșelat? Ca să mă asigur, i-am trecut ușor un deget peste mâină. Forță aproape că-i ieșea prin porii pielii. Nu era deloc om.

— Mă întrebam, ăăă...

Bâlbându-mă și negăsindu-mi cuvintele, căutam o frază ademenitoare. Sincer, aşa ceva nu mi se mai întâmplase până atunci. De obicei, tipii de teapa lui erau o pradă usoară. Nu știam cum să abordez situația ca o adevarată profesionistă.

— Vrei să ne-o punem?

Cuvintele-mi zburără de pe buze și imediat am fost îngrozită că îndrăznisem să le pronunț. Abia m-am

abținut să nu-mi dau o palmă peste gură, căci nu mai folosisem niciodată cuvinte fără perdea.

El îmi aruncă o privire peste umăr cu un surâs amuzat pe buze, pentru că-mi întorsese spatele după ce mă refuzase de două ori. Ochii lui întunecați mă cântăriră apreciativ:

— Îți-ai ales prost momentul, scumpi. Fii o păsărică de treabă și ia-ți acum zborul. Te găsesc eu mai târziu.

Cu o fluturare a mâinii, mă concedie. Născută, m-am ridicat de pe scaun și m-am îndepărtat, clătinând din cap la întorsătura pe care o luaseră evenimentele. Cum să-l mai omor *acum*?

Buimacă, m-am dus la toaleta femeilor ca să văd cum arătam. Părul îmi stătea bine, cu toată nuanța lui șocantă de roșu aprins, și purtam maieuț meeu norocos, care-i dăduse gata pe ceilalți doi de dinainte. Apoi mi-am dezvelit dinții în oglindă. Erau de un alb ireproșabil. Până la urmă, mi-am ridicat brațul și mi-am adulmecat sub-suoara. Nu, nu miroseam urât. Ce n-a mers atunci? Un gând îmi trecu prin minte. Să fie gay?

Am cântărit în minte posibilitatea. Orice se putea. Eu eram dovada. Poate mai bine îl urmăream oriunde s-ar fi dus să agațe pe cineva, fie bărbat sau femeie. Hotărârea fiind luată, am ieșit din toaletă cu o siguranță reinnoită.

Plecase. Masa la care stătuse era goală, iar el parcă se evaporase în aer. Cu o îngrijorare crescândă, l-am căutat prin bar, pe ringul de dans și în alte separeuri. Nimic. Probabil că zăbovisem prea mult în baie. Înjurându-mă singură, m-am întors la bar și am cerut iar de băut. Deși alcoolul nu-mi adormea simțurile, îmi umplea timpul. Mă simțeam total neproductivă.

— Femeile frumoase n-ar trebui să bea singure! se auzi o voce lângă mine.

Întorcându-mă să-i refuz avansurile, m-am oprit când am observat că admiratorul meu era la fel de mort ca și Elvis. Păr blond, cu vreo patru nuanțe mai închis ca celuilalt, cu ochii de un albastru verzui ca turcoaza.

Ei drăcie, era noaptea mea norocoasă!

— De fapt, nu-mi place deloc să beau singură!

El zâmbi, scoțând la vedere o dantură splendidă, regulată. *Am cu ce te mușca, drăguța mea!*

— Ai venit aici singură?

— Așa vrei să fiu? am cochetat, fluturând din gene.

Āsta n-avea să-mi mai scape printre degete, zău!

— Așa vreau foarte mult să fi!

Acum vocea lui era mai joasă, surâsul mai adânc. Doamne, dar grozavă intonație mai au! Majoritatea lor ar putea fi operatori la linia erotică.

— Ei bine, așa am fost până acum. Dar de-acum sunt cu tine.

Mi-am lăsat capul într-o parte cu un gest cochet, care îmi dezgoli gâtul. Ochii lui îmi urmăriră mișcările, iar cu limba își linse buzele. *Ah, bun, uite unul infometat.*

— Cum te numești, fată frumoasă?

— Cat Raven¹.

Unul dintre diminutivele de la Catherine, alături de culoarea de păr a primului care a încercat să mă omoare. Vedetă? Sunt o sentimentală.

Zâmbetul i se lăți pe față:

— Ce nume neobișnuit!

¹ În limba engleză, *cat* înseamnă „pisică”, iar *raven*, „corb”.

El se numea Kevin. Avea douăzeci și opt de ani și era arhitect, sau aşa pretindea. Kevin se logodise de curând, dar logodnica lui îl părăsise, iar el își căuta acum o iubită de treabă ca să se aşeze la casa lui. Ascultându-i cuvintele, am reușit să-mi ascund amuzamentul și să nu mă înc cu băutura. Ce tâmpenii mai vorbea! Urma să mai scoată niște fotografii din portofel cu o casă înconjurate de un gard văruit în alb. Sigur că nu mă putea lăsa să chem un taxi, și cătă lipsă de considerație din partea fictivilor mei amici care chipurile plecase să fără mine. Cât de drăguț din partea lui să se ofere să mă duca acasă cu mașina și, oh, aproape, chiar avea să-mi arate ceva. Ei bine, exact asta voiam și eu.

Experiența mă învățase că era mult mai ușor să te debarasezi de o mașină în care nu se petrecuse nicio crimă. De aceea, am reușit să deschid portiera Volkswagenului său și am luat-o la fugă urlând din rârunchi, prefăcându-mă îngrozită, la prima lui mișcare. Aleseșe o zonă pustie, la fel cum făceau cei mai mulți dintre ei, așa încât nu trebuia să duc grija vreunui bun samaritean care mi-ar fi auzit tipetele.

El m-a urmat cu pași măsurați, încântat de mersul meu împleticit. Prefăcându-mă că mă împiedic, am scâncit pentru efect, în vreme ce el se apleca peste mine. Chipul i se preschimbase, iar acum îi oglindea adevărata natură. Un zâmbet sinistru îi dezgolea colții de sus, acolo unde nici nu fuseseră înainte, iar ochii lui, înainte albaștri, mă săgetau acum cu îngrozitoare raze verzi. M-am zbătut, ascunzând privirilor lui mâna care mi se afunda în buzunar.

— Nu-mi face rău!

El îngenunche, apucându-mă de ceafă.

— N-o să doară decât o clipă!

În acel moment am lovit. Mâna mea a fulgerat cu o mișcare exersată, iar arma pe care o țineam i-a pătruns în inimă. I-am învărtit cuțitul în rană până când a închis gura și i s-au stins luminile din ochi. Cu o ultimă răsucire, i-am scosarma din piept, l-am împins și mi-am șters de pantaloni mâinile pătate de sânge.

— Ai avut dreptate! am rostit, cu respirația tăiată de efort. N-a durut decât o clipă.

Mult mai târziu, când am ajuns acasă, fluieram o melodie. Până la urmă, nu-mi irosisem noaptea în zadar. Unul îmi scăpase, dar celălalt n-avea să mai vâneze pe întuneric niciodată. Mama dormea în camera pe care o împărteam amândouă. Aveam să-i povestesc a doua zi de dimineață. Era prima întrebare pe care mi-o punea la fiecare sfârșit de săptămână. *Ai prins vreo chestie de-aia, Catherine?* Ei bine, da! Iar eu am ieșit teafără și nevătămată. Cine-ar putea cere mai mult?

De fapt, eram într-o dispoziție atât de bună, încât m-am decis să mai încerc încă o dată același club în seara următoare. La urma urmei, bântuia o lipitoare periculoasă prin zonă și eu trebuia s-o opresc, nu-i aşa? Așadar, m-am întors la treburile mele gospodărești de zi cu zi, așteptând cu nerăbdare să vină seara. Mama și cu mine trăiam în casa bunicilor. Erau proprietarii unui modest imobil de două etaje, care odinioară fusese de fapt un hambar. Proprietatea lor, aşa izolată cum era, se dovedise foarte avantajoasă. Pe la nouă seara, ieșeam pe ușă.

Era din nou aglomerat, fiindcă era sămbătă seara. Muzica urla la fel de tare, iar figurile erau la fel de expresive. La prima raită prin club nu m-am ales cu nimic și mi-a mai scăzut entuziasmul. Am înaintat spre bar și n-am detectat energia explozivă din aer, până nu i-am auzit glasul:

— Sunt gata să ne-o punem acuma.

— Poftim?

M-am răsucit pe dată indignată, pregătită să-i rup urechile neobrăzatului necunoscut, când am incremenit. Era el. Am roșit când mi-am amintit ce-i spusesem noaptea trecută. Se pare că nici el nu uitase.

— Ah, da, mă rog... Cum să-i răspund mai exact la asta? Ăăă, nu vrei să bem ceva mai întâi? Bere sau...?

— Nu te mai obosi, îmi intrerupse el gestul cu care-l chemam pe barman și își trecu degetul peste obrazul meu. Hai să mergem.

— Acum?

M-am uitat în jur, prinsă cu garda jos.

— Mda, chiar acum. Te-ai răzgândit, scumpi?

În ochii lui vedeam o provocare și o licărire pe care nu le puteam descifra. Nedorind să risc să-l mai pierd o dată, mi-am luat geanta și am făcut un gest spre ușă:

— Ieșи tu primul!

— Nu, nu, mi-o întoarse el, cu un zâmbet până la urechi ce-ți dădea fiori, doamnele mai întâi!

Uitându-mă de mai multe ori peste umăr, am mers înaintea lui până la parcare. Odată ajunși afară, el mă privi întrebător.

— Ei, ia-ți mașina și hai să plecăm!

— Mașină? Eu... eu n-am aşa ceva. Unde-i mașina *ta*?